

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

ČÍSLO 52 LEDEN 2013

Konec světa se nekonal! Mayové v něj přesto doufají

21. prosince 2012 se v nejjižnějším státě Mexika zhmotnila svoboda, důstojnost i spravedlnost do více než čtyřicetitisícového TICHÉHO zástupu domorodých obyvatel, potomků mayských indiánů, kteří už 19 let odmítají pohrdavou mocenskou kontrolu nad svými životy. **Říkají si zapatisté** a poprvé o sobě dali vědět 1. ledna 1994. Od té doby se stali silným inspiračním zdrojem nových protestních hnutí, která se aktivně staví proti globalizovanému kapitalismu, sociálním nerovnostem či vykořisťování lidí a přírody.

Před 21. prosincem 2012 u nás média trousila cosi o konci světa podle mayského kalendáře, ale hlavně nás ujišťovala o tom, že máme jedinečnou šanci využít svou svobodu, naši společnou demokracii a osobní podíl na řízení společnosti. Že máme jít k prezidentským volbám. Lavina obecných banalit, mobilizačních hesel, citově vypjatých apelů, bezcenných vzkazů a ujištění. Jejich jediným účelem je jako vždy vyrobit alibi na těch pár let mezi volbami a držet lidi jako rukojmí jejich volby. To je naše svoboda, to je naše podoba demokracie, to je naše osobní možnost ovlivnit vlastní život. Shora diktovaná pravidla, zdola akceptovaná pasivita a zřeknutí se odpovědnosti tváří v tvář cynickým mocným a jejich poskokům.

21. prosince 2012 potomci Mayů při svém tichém pochodu ukázali, že oni nevěří na konec světa, který měl podle senzacechtivých interpretací jejich kalendář předpovídat. Přesto doufají v konec světa takového, jaký známe dnes. Světa, kde vládnou peníze a kde má lidská důstojnost minimální hodnotu. Světa, který řídí horní procento mocných, zatímco zbytek vykonává jejich vůli, slouží jim, pracuje pro jejich zisky nebo se nachází jako nepotřebný na okraji společnosti.

21. prosince 2012 zároveň zapatisté **poukázali na svět, kterým si přejí nahradit ten starý**. Na svět, jaký už budují nejen ve svých srdcích, ale i ve svých komunitách, které vzkvétají navzdory státní represi, zásahům vojenských jednotek a paramilitárních skupin podporovaných vládou. Od svého povstání před 19 lety zřídili zapatisté vlastními silami školy a nemocnice, zavedli rozhodovací procesy, které umožňují účast všech, a starají se, aby jako původní obyvatelé **nabyli ztracenou důstojnost**.

Kdyby 21. prosince 2012 nekomentovala média údajný mayský konec světa a věnovala alespoň krátkou zprávu tichému pochodu tisíců potomků mayských indiánů a jejich poselství, mohli by se lidé „nepatřičně" zamyslet. Například nad tím, proč na druhém konci světa odvrhli nespokojení lidé neoliberální politiku a s ní i stát a kapitalistické uspořádání společnosti. Mohli by se zamyslet nad tím, proč se máme zabývat tím, kdo na nás bude shlížet z Hradu, místo toho, abychom se zabývali tím, proč jsme v takové situaci, v jaké jsme, a co bychom mohli udělat pro **SKUTEČNOU změnu k lepšímu**.

21. prosince 2012 se konec světa nekonal. Neskončil ani ten starý svět. Jedna senzace přešla plynule v druhou, která opět skvěle zafungovala nejdřív jako páska přes oči a pak jako nástroj, jak rozdělit lidi přívalem nových fetišů – tentokrát v podobě prezidentských kandidátů.

21. prosince 2012 přesto zaznělo poselství Mayů. Ne těch prastarých, ale těch dnešních, které obklopuje neoliberální diktatura stejně jako nás. Oni ale začali **chápat svobodu jako každodenní zodpovědnost a demokracii jako kolektivní rozhodování**. Zatímco my stále přijímáme interpretaci svobody coby praktikované lhostejnosti a demokracie jako volby špatných a horších zastupitelů, která nemá potenciál cokoliv změnit. Potřeba zapatistů (důstojně) žít je opakem naší ochoty (virtuálně) živořit.

21. prosince 2012 zapatisté ukázali, že mlčení, za kterým stojí roky boje, společné práce, vzájemnosti a solidarity, je nepoměrně cennější než hlučná stotisícová demonstrace na náměstí, která se dožaduje sluchu těch u moci. **Chybí nám schopnost nahradit slova činy, chybí nám ochota přestat hrát podle pravidel, která pro nás píše někdo jiný.** Konec světa je mediální senzace. Konec starého světa je ale naše nutnost. Nový, **jiný svět je možný!**

VYDALO: **Nakladatelství Československé anarchistické federace (ČSAF)** **www.csaf.cz** // csaf@csaf.cz

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

ČÍSLO 53 ÚNOR 2013

Ven z ghetta

Solidarita je zbraň chudých

Něco se stalo. Chudí a vyloučení vyšli z ghetta, aby se bili za svoje právo. Za právo nedat už sebou smýkat od šíbrů, co kšeftují s chudobou (tedy od majitelů baráků v ghettech, alibistických obecních úředníků i zbyrokratizovaných nevládek).

Stalo se to na přelomu ledna a února v Ústí nad Labem ve čtvrti Krásné Březno, kde se pár rodin postavilo místní soukromnicko-úřednické lobby, která může za to, že jim málem spadl na hlavu barák, kde měli nájemní smlouvu, takže byli donuceni ze dne na den odejít do provizoria, a pak už na ně každý jen kašlal. Tedy ne tak docela: ti, co se neskrývali jako majitel baráku, dostáli liteře zákona, vyplňovali s rodinami papíry, aby měli stvrzenku o své činnosti, jinak je nechávali jejich osudu – a tím by to bylo jako vždycky skončilo.

Jenže poslední z posledních se veřejně ozvali. Taková drzost! Úředníci v jednom šiku s papírovými charitáři byli nuceni reagovat, a tak holt trochu popostrčili xenofobní masmédia proti těm drzým chudým. Média nezklamala – a taky tím to mohlo vlastně všechno skončit.

Jenže se stalo ještě něco. Po boku odhodlaných rozhořčených chudých stanuli sociální aktivisté, aby se veřejně přihlásili k solidaritě s jejich bojem za lidskou důstojnost (ale i za záchranu budoucího společného života rodin). A jejich **společný hlas byl slyšet**.

Nejdříve solidarizující vyrazili na ministerstvo práce a sociálních věcí, kde se dožadovali přijetí u ministryně. Ta je sice členkou strany, jejíž předseda se při prezidentských volbách zaštiťoval hlasy „všech slušných lidí", ale slušnost si asi vysvětlila jako ignorování těch, kterým hrozí život na ulici. A tak „ve vší slušnosti" vyvleklo aktivisty z ministerstva policejní komando.

Aktivisté se tedy vydali přímo do Krásného Března, aby se pokusili zastavit vystěhování ohrožených rodin. To, co se za dlouhou dobu nepovedlo státním úřadům, městu ani nevládkám, se nakonec podařilo během pár dní, a to jen **díky solidaritě, zápalu a přímé akci zdola**. Rodiny našly s pomocí aktivistů nové bydlení.

Jak už to v naší xenofobní společnosti chodí, ti chudí, vyloučení, neprivilegovaní byli Romové. Dneska. Zítra mezi ně ovšem přibude spousta „bílých". I když před tím zavíráme oči, většinová střední vrstva má už dávno nakročeno do pasti chudoby a je jen otázka času, kdy se kvůli neplánovaným okolnostem taky stane ze dne na den klientem exekutorů, kšeftařů a alibistů. Všichni zdánlivě zajištění, kteří ovšem nic nemají, se zatím snaží aspoň o prostorovou segregaci: budují si svoje ghetta úspěšných, opevňují se ve svých čtvrtích, kde ještě můžou zavírat oči před realitou.

Máme tu zkrátka dvojí ghetta. Jedna pro chudé, kde bezskrupulózní majitelé nemovitostí podle zákonů trhu šmelí s chudobou, a to za účinné asistence státu. Jiná ghetta máme pro „bohaté", kam se chtějí schovat ti s iluzí vlastního úspěchu. Celé je to postavené na osvědčeném pravidle: **co nevidím, to neexistuje**.

Dnes vyšli ze svého ghetta neúspěšní a s nimi ti, co je jim rovnost a svoboda milejší než propagandistický sen o fungujícím systému, kde má každý stejnou šanci. Zítra bychom z ghetta mohli vyjít my zdánlivě úspěšní, abychom si taky už nenechali srát na hlavu. Odvaha lidí z Krásného Března je dobrým příkladem.

Moc a peníze jsou zbraní těch nahoře. **Solidarita je zbraní nás, těch dole.** Oni svých zbraní využívají, jak jen můžou. Není tedy důvod, abychom my svou zbraň neužili nebo ji dokonce odmítali užít. Krásné Březno je jedním z důkazů, že solidarita nemusí být jen symbolickým gestem, ale že pomáhá konkrétním lidem v konkrétních situacích.

VYDALO: **Nakladatelství Československé anarchistické federace (ČSAF)** **www.csaf.cz** // csaf@csaf.cz

ČÍSLO 54 BŘEZEN 2013

Kapitalismus rozvrací společnost

Ačkoliv během demonstrací následujících těsně po 17. listopadu 1989 nebyl k vidění žádný transparent či heslo požadující nastolení kapitalistického režimu, přesto nám byl vnucen. A dodnes se nám jeho prominenti snaží namluvit, že nebylo jiné cesty a bylo tak učiněno vlastně pro naše dobro. Jenže jediný, kdo z toho měl a dodnes má prospěch, jsou oni.

Nejvýraznějším z „otců“ novodobého kapitalistického pořádku v Česku je bezesporu Václav Klaus, který právě opouští prezidentský post. Není žádným tajemstvím, že jeho velkým vzorem a inspirací je Margaret Thatcherová, bývalá premiérka Velké Británie. Ta proslula privatizací státem vlastněných podniků, snahou o oslabování vlivu odborů a ztrojnásobením počtu nezaměstnaných. Známá je také díky svým výrokům, že „nic takového jako společnost neexistuje“ a že „není alternativy“.

Klaus a jemu podobní při budování světlých kapitalistických zítřků postupovali ve šlépějích své britské ikony. Zapomněli ale jaksi dodat, že ty světlé zítřky jsou určeny jen pro vyvolené. A být vyvolený znamená podle kapitalistické mentality mít tučné konto, mít své lidi v politice, mít své lidi u policie a soudů, mít ostré lokty a především nemít svědomí a slitování s těmi, kteří mezi vyvolené nepatří.

Jedna ideologie byla nahrazena druhou. Ideologie vystupující dotěrně a bezzubě z rudých nástěnek byla vystřídána ideologií, která znásilňuje naše myšlení ještě dotěrněji, avšak mnohokrát efektivněji, z nákupních košíků. Nová ideologie dala našemu životu nový rytmus: pracuj – nakupuj – pracuj – nakupuj… Tedy pracuj pro vyvolené, nakupuj u vyvolených – svěř jim svůj život, zasaď se o rozmnožení jejich bohatství a moci. A jak za minulého režimu „radostně“ lidé třímali mávátka během průvodů, o to radostněji dnes třímají madla nákupních vozíků při útoku na korporátní hypermarkety. A když na to nemáte, najde se dost vyvolených, kteří vám rádi (a s patřičným úrokem) půjčí.

Lidé se opět nacházejí v zástupech, jen s tím rozdílem, že dle požadavků nové ideologie, je v nich každý sám. Společnost přece neexistuje, jsme jen samostatná individua. Všichni jsme přece manažeři svých vlastních životů. Když ale pro ekonomické elity, tedy ony výše zmíněné vyvolené, ztratíme cenu jako „lidské zdroje“ i jako „spotřebitelé“, můžeme své životy manažersky řídit jedině tak směrem na úřad práce, přes uklonění se exekutorovi, který přece pouze chrání nedotknutelné zájmy věřitelů, až kamsi pod most. Pak už nás zahřeje jen vánoční polévka pro chudé, kterou charitativně věnují vyvolení těm, kdož takové štěstí jako oni neměli.

Ideologie atomizované společnosti je právě to, co mocenské elity pomáhá držet při životě. Vědomou tendencí kapitalismu je vnutit lidem myšlenku, že ten druhý je pro ně konkurentem – v zaměstnání, na úřadu práce, v osobním životě… a že jen v souboji s ním může dojít úspěchu.

Nás, anarchisty, vždy označovali vyvolení všech autoritářských režimů za rozvraceče pořádku. Ano, přijímáme. **Chceme rozvrátit stávající pořádek – pořádek, který je charakterizován vykořisťováním**; lidmi bez domova, zatímco všude je spousta prázdných domů; lidmi žijícími z ruky do huby, zatímco jiní neví co s nadbytkem. **Chceme společnost, kde si lidé budou rovni**; kde nebudou nepřirozené autority, otroci ani páni; kde nebudou jedni profitovat na úkor druhých; kde každý bude mít právo rozhodovat o svém životě ve shodě s ostatními.

Kapitalismus rozvrací společnost a štve lidi proti sobě, aby se nemohli spojit a postavit se mu společně v boji za sociální spravedlnost a za důstojný a svobodný život. My, anarchisté a anarchistky, naopak chceme, aby lidé k sobě našli cestu, naučili se společně rozhodovat o svých věcech, objevili sílu solidarity a s nabytým sebevědomím učinili konec další ideologii, která sice skrytě, ale o to účinněji deformuje jejich životy.

VYDALO: **Nakladatelství Československé anarchistické federace (ČSAF)** **www.csaf.cz** // csaf@csaf.cz

ČÍSLO 55 DUBEN 2013

I ty budeš ocejchován

Čtvrtek 21. března byl Mezinárodním dnem boje proti rasismu (na památku boje proti apartheidu v Jihoafrické republice). Pondělí 8. dubna bylo Mezinárodním dnem Romů. Mělo by se nás to nějak týkat? Jsme dost bílí a nenápadní, abychom mohli říkat, že nejsme rasisti, ale Cikány nemáme rádi, protože nepracujou, protože jsou kriminálníci ze špinavých ghett, protože jsou nevzdělaní a protože jsou tak jiní? **A jak jsme na tom vlastně my?**

Máš práci? A kolikrát do roka tě šéfové straší, že jsi přebytečný či přebytečná? Nebo ji už taky nemáš, přestože nepatříš mezi chudinu? Máš reprezentativní auto a slušné bydlení? A k tomu doživotní dluh? Jsi si jistý/á, že ti dluhy nepřerostou přes hlavu a neskončíš s rukama v prázdných kapsách na ulici? Máš ty i tvoje děti glejt o absolvovaném vzdělání, aniž byste něco speciálního uměli (třeba aspoň mluvit dvěma jazyky jako Romové z ghetta)? Máš školu jako všichni ostatní a taky je ti houby platná, když sháníš práci v oboru? Nakupuješ náhražkové potraviny, aby ses vůbec zasytil/a, když jsi dal/a tak nehorázné peníze za lepší oblečení a za dovolenou? Máš nárok na život nad poměry, protože na tobě ještě tvá chudoba není vidět? Ale radši nemyslíš na to, že ty nebo někdo z tvých blízkých onemocní, protože nemáš žádnou finanční rezervu na dobrou, vlastně takzvanou „nadstandardní" lékařskou péči? Myslíš, že ten jeden pofidérní stupínek, který tě dělí od nedůstojné a opovrhované chudoby, je nepřekročitelný jen proto, že jsi bílý/á?

Před pěti lety vládnoucí prodloužená ruka peněz, která si říká parlament, odmítala antidiskriminační zákon jako zbytečný - na rozdíl od „důležitých" zákonů například o důchodovém spoření nebo církevních restitucích, které jsou jen vrtnou soupravou pro nové tunely. Odmítala ho dokonce jako škodlivý - asi pro tu naši hnědnoucí moc se zálibou v klerofašistické tradici všech těch schwarzenbergů-politiků a biskupů. Součástí tehdejší rozpravy politické reprezentace nad jeho návrhem byl i výrok, za který by se s radostí postavil i každý zapálený reprezentant apartheidu: a sice, že přirozené rozdíly mezi lidmi nemůže přece odstranit žádný zákon. Kdybychom na tohle chtěli přistoupit, nezbývá než položit otázku, k čemu tedy potřebujeme zastupitele a stát, aby tu nějaké zákony tvořili? (Mohli bychom se totiž dočkat i zákonů na podporu těch „přirozených rozdílů".) Nepotřebujeme je, protože namísto účelově politicky motivovaných zákonů by mohla nastoupit pravidla založená na jiných hodnotách s tou nejdůležitější v čele: **žádný tvor nemá právo předem třídit a hodnotit jiné tvory na základě jejich odlišnosti**.

Je celkem jedno, jestli má politik na ruce šest nebo pět prstů, jestli disponuje optimální svalovou hmotou a zdravými orgány, jestli je zkrátka normovaný - protože ti, kdo nějaké normy prosazovali a prosazují, je chtějí přizpůsobit sobě. A pak se vymezují vůči těm, kterým tyto normy vnucují, jako vůči nižším v nastolené normované hierarchii. Součástí moci je totiž udržování napětí mezi ovládanými a osvědčeným prostředkem je institut obětního beránka. **První na řadě bývá ten, na kom je vidět, že je jiný.**

Neprivilegovaní bílí jen čekají ve frontě na svůj cejch. Až dojdou černí obětní beránci, bude řada na nich. Pak se i jich bude týkat násilné vystěhovávání, segregace nebo nenávistné útoky. Když se rozhlédneme kolem, zjistíme, že to není hypotetická otázka budoucího vývoje, ale již přítomná plíživá realita. A jestli neprivilegovaným i dál bude chybět sebevědomí vůči těm nahoře a solidarita k těm dole, pak svůj cejch určitě všichni dostanou. Už proto, že těm nahoře přece přirozeně nejsou rovni...

Milí beránci, nelžete sami sobě, **hledejte pravého viníka a nebojte se mu postavit**.

Za naše problémy nemohou ti dole, kteří jsou vydíráni byznysem s chudobou, nemají šanci sehnat práci a čelí různým formám diskriminace. Není pravda ani to, co se nám snaží namluvit ideologové a prospěcháři dnešní doby, že si za svou chudobu může každý sám, jelikož se prý málo snažíme a máme moc velké nároky. Proč ale z ruky do huby žijí ti, kteří tvrdě pracují celý den a každou korunu dvakrát otočí, než ji utratí za základní životní potřeby, nám ale už nejsou ochotni vysvětlit. **Jejich moc a bohatství jsou vykoupeny naší bezmocí a chudobou. Změňme to!**

Odmítáme nenávidět ty, kteří mají pramalou šanci sehnat práci, jsou nuceni žít v nevyhovujících prostorách, platit předražené ubytovny a nechávat se vysávat lichváři všeho druhu jen proto, že vypadají jinak. Stejně tak odmítáme obdivovat ty, kteří žijí z práce druhých a vydělávají na jejich chudobě, aby mohli mít tučná konta, stavět si honosná sídla a létat vlastním letadlem.

Nerozdělují nás rasy, ale třídy!

VYDALO: **Nakladatelství Československé anarchistické federace (ČSAF)** **www.csaf.cz** // csaf@csaf.cz

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

ČÍSLO 56 KVĚTEN 2013

Nominální zlepšení reálné nouze

Tak nám ministerstvo práce a sociálních věcí vypracovalo analýzu našich příjmů a výdajů. Ministerská zpráva pro média o této analýze šikovně promíchala jablka s hruškami, a ani jí moc nevadí, že se k sobě uváděná data příliš nevztahují. Důležité je, že je velmi příznivá pro všechny zatvrzelé optimisty.

Vše podstatné se totiž zvýšilo. V analýze se praví, že se nominálně zvýšily mzdy o 2,7 procenta, čistý příjem domácností o 2 procenta, sociální příjmy o 2,6 procenta (z toho dávky v hmotné nouzi o pěkných 55,6 procenta), důchody o 2,2 procenta, podpora v nezaměstnanosti o 5,5 procenta.

Abychom mohli hrát ministerskou hru na všeobecné štěstí a zářné zítřky, je ale potřeba být patřičně flexibilní ve výkladu tvrdých dat a hnidopišsky nepoukazovat na kouzelné slovo *nominální*, které ve skutečnosti znamená jen to, že jde o množství peněz bez jakéhokoliv vztahu k jejich reálné kupní síle. Jinak by nám mohlo třeba vadit, že **reálně se mzdy a příjmy snížily**, protože podle analýzy se zvýšila inflace, sazba DPH a spotřebitelské ceny. Vyvarujme se však pochybností – na realitu a těžkosti námezdně pracujícího lidu totiž upozorňují jen *„našeptávači špatných nálad“*, jak označil Václav Klaus ve svém posledním prezidentském novoročním projevu některé intelektuály, kteří se nesměle opovážili něco namítnout proti blahodárným dopadům kapitalismu.

Stejně flexibilně jako uvedená procenta je třeba interpretovat další fakta: Jestliže se snižuje nezaměstnanost, jak uvádí analýza, a současně se zvyšují dávky v hmotné nouzi, neměli bychom hned myslet na to, že jde jen o doklad dnes běžného jevu, kdy se množství nezaměstnaných díky politickým opatřením stane masou **pracujících chudých**, kteří z platů pouze živoří. A že snad platí prostá ekonomická úvaha – když se stále oslabuje kupní síla, nemůže se nakupovat víc a víc zboží. Kdybychom to brali takhle, dvojnásobně by nás urazil název ministerské analýzy *Příjmy domácností loni rostly, lidé přesto dál šetřili*. (Nehledě na to, že by nás rozladila zjevná výčitka, že domácnosti nepěstují optimistický konzum, čímž způsobily katastrofální ekonomické výsledky letošního prvního čtvrtletí.)

Proč vlastně obviňovat stát za špatnou legislativu (která nereaguje na sociální důsledky agresivního chování tržních subjektů) a přehlížet nemalé prostředky, jež stát vynakládá na boj s chudobou? Ministerstvo naznačuje, jak se máme k dnešní realitě postavit: 1. fungovat optimisticky, to znamená nominálně, nikoli reálně, 2. přestat všechno pořád poměřovat penězi.

A hlavně bychom si měli uvědomit, že se nám daří dobře, protože v Česku neexistuje absolutní chudoba, která je definována ztrátou minimálního standardu, pokud jde o výživu, ošacení a bydlení. Zmíněná analýza jasně říká, že se (reálně) snížily ceny oděvů, obuvi, bytového vybavení a telekomunikačních služeb. Ne že bychom si tedy mohli být jisti, že budeme mít kde bydlet a co jíst, ale určitě zůstaneme oblečení a budeme si moct levně zatelefonovat – třeba na nějaké ministerstvo. Ze záznamníku nám pak příjemný hlas sdělí, že jsme si nominálně opět polepšili. A my plni optimismu zapomeneme, že jsme z jídelníčku vynechali obědy a topnou sezónu začali až o dva měsíce později.

Není pochyb o tom, že někteří si polepšili jak nominálně, tak i reálně. Není jich mnoho, ale čím méně jich je, tím větší mají moc. Kdybyste se dostali do lepší společnosti, mohli byste je například vidět, jak platí na kongresu ODS u baru pětitisícovkami (jak také lépe nominálně demonstrovat svou reálnou převahu?).

Ministerské čarování s čísly nám sečteno, vyděleno, zprůměrováno a podtrženo vykouzlilo spokojeného občana s optimistickým výhledem do budoucnosti. **Když sní jeden člověk celý chleba a druhému kručí z hladu v břiše, v průměru přece oba snědli půlku chleba.** Taková je statistika a tu by si přece nikdo nedovolil napadnout.

Dokud budeme poslušnými průměrnými optimisty, nic se nezmění. Až se ale reálně naštveme a rázně přihlásíme o svou půlku chleba, zazpíváme si písničku podle jiných analýz.

VYDALO: **Nakladatelství Československé anarchistické federace (ČSAF)** **www.csaf.cz** // csaf@csaf.cz

ČÍSLO 57 ČERVEN 2013

Nejsme děti! Nevěřme na bubáky!

Když nemají rodiče čas starat se o své děti a zároveň chtějí, aby byly poslušné a nezlobily, mohou volit několik způsobů, jak na to. Mohou je něčím zabavit, mohou je něčím uplatit, mohou jim nařezat nebo je mohou postrašit bubáky.

Úplně stejně je tomu i ve vztahu mocných (politiků a ekonomických elit) a nás, obyčejných lidí – pracujících, nezaměstnaných, důchodců, studentů, žen na mateřské… Elity k nám přistupují paternalisticky, tedy jako ti dospělí, kteří se věnují důležitým věcem, kterým my přece nemůžeme rozumět a ve svých „dětských" hlavičkách ani nejsme schopni pořádně pochopit jejich důležitost. My jsme tu pak v roli dětí, které stále něco chtějí, dožadují se pozornosti, co chvíli mají hlad, chtějí si hrát apod. **Pro elity jsme prostě jen nechtění, rozmazlení, nevděční a zlobiví fakani, které je potřeba držet na uzdě.**

Aby si elity mohly užívat moc a bohatství, které jim vytváříme svou prací, musí nás držet v poslušnosti. A k tomu užívají úplně stejné prostředky jako rodiče, kterým jsou jejich vlastní či nevlastní děti na obtíž.

To, že bychom mohli politické a ekonomické elity začít zlobit, je klidně možné, i když jsme školou a státem od mala cepováni k poslušnosti vůči autoritám. Mohli bychom se ale začít nepatřičně ptát: PROČ? A proč menšina lidí žije v přepychu, když většina se dře a na pořádný život se stejně nezmůže? A proč se podporují banky, zatímco se posouvá odchod do důchodu? A proč se mluví o demokracii, když ve skutečnosti obyčejný člověk nemá šanci o ničem rozhodnout? A proč existují prázdné domy, zatímco někteří lidé musí spát na ulici? A proč? A proč? A proč?

Jistě chápete, jak takové věčné dotazování může být pro elity otravné. A také by pro ně mohlo začít být velmi nebezpečné, kdybychom si na podobné otázky začali sami odpovídat a nedej bože se s tím rozhodli také něco udělat. Je tedy potřeba preventivně proti zlobivým dětem zakročit.

Je třeba nás **něčím zabavit**, abychom si přestali všímat sociálních nespravedlností, prohlubující se ekologické krize apod. A proto televizi do každé rodiny! A v rámci postupující kapitalistické individualizace nejlépe do každého pokoje. A co nejvíce bezduchých seriálů, zábavných pořadů… a vše proložit kupou reklam – čím více, tím lépe.

Je třeba nás **uplatit**. Stejně jako lízátko pro nezbedu jsou pro nás nachystány plné regály zářících hypermarketů, cetky na jedno použití. Vydělávat, kupovat. Vydělávat, kupovat. Půjčit si, kupovat. Lízat poslušně podstrčené lízátko a přitom ještě pomáhat točit koly kapitalismu jako vzorní spotřebitelé, jako prostitutky nabízející svou práci komukoli, kdo zaplatí, abychom vydřenou mzdu mohli utratit za nepřeberné množství zbytečností.

Je třeba nás **postrašit**. Před volbami nejlépe komunisty. Vypelichaný strašák – a jak se s ním dá dělat bububu ještě po více než dvaceti letech, co jsme ho hodili za euforického cinkání klíčů do vody. A ono to vychází. „Děti" se zaleknou a jdou paradoxně volit ty, kteří jim zvýší ceny potravin a bydlení, prodlouží odchod do důchodu, zpoplatní vzdělání, rozkradou úspory na stáří… Když nezabere strašák komunismu, svalí se všechny hříchy světa na „nepřizpůsobivé" (není sice jasné, o koho konkrétně jde, stačí jen, když si budeme myslet, že to jsou ti, co vypadají jinak), nebo řetězy zachrastí strašák vskutku reálný – exekutor. Ve strachu před touhle rohatou příšerou, co vám, když budete zlobit, zabaví všechno do posledního lízátka, zalézají „děti" do kouta a pilně pracují.

A když nepomůže žádná z těchto metod, a my budeme klást všetečné otázky, dožadovat se svého, odmítat poslušnost, pak je třeba nám **nařezat**. Řemen v podobě policejních zásahových jednotek, technického vybavení proti demonstracím a systém sledování zlobivých jedinců a skupin je v pohotovosti a připraven kdykoliv udeřit.

My, anarchisté, jsme takové zlobivé děti. **Máme dotěrné otázky. Nectíme politiky, ani finančníky, ani jiné mocenské elity. Nelze nás zabavit televizí. Nelze nás uplatit spotřebním zbožím. Nebojíme se vypelichaných strašidel. A i když čas od času dostáváme od policie nařezáno, stále jsme tu.**

Je třeba dospět. Je třeba se zbavit těch, jimž jsme jen na obtíž a nejraději nás mají jako poslušná děcka, co si nedovolí odmlouvat a plní jejich vůli. Je třeba se naučit řídit si své životy sami.

VYDALO: **Nakladatelství Československé anarchistické federace (ČSAF)** **www.csaf.cz** // csaf@csaf.cz

ČÍSLO 58 ČERVENEC 2013

Nebojme se snít!

Nedávno zemřela bývalá britská premiérka Margaret Thatcherová. Vláda, která šetří na lidech a škrtá, kde může, podobně jako ta „naše“, jí nechala vystrojit okázalý a velmi nákladný pohřeb. Lidé mezitím v ulicích anglických, skotských a severoirských měst zcela upřímně oslavovali konec této nenáviděné ikony neoliberálního kapitalismu.

Thatcherová sice odešla, ale strašák jejího odkazu mezi námi zůstává nadále. Strašák neoliberální ideologie vtěsnaný do jejích slov: „Alternativa neexistuje.“ Ideologie, kterou nám začal vymývat mozky jeden z největších fanoušků „železné lady“ Václav Klaus, přinesla brzy své zkažené ovoce. **Lidé krátce poté, co docinkali klíči na náměstích, přijali stokrát zopakovanou lež, že žádná jiná cesta než ta, kterou nám ukazuje vševědoucí ruka volného trhu, neexistuje.**

I když v listopadu 1989 po kapitalismu nikdo nevolal, byl nám sametově vnucen. V kapitalismu neexistují ohledy, vyhrávají jen ti, kdo jsou nejdrzejší a nejdravější. Aby mohl začít nový režim fungovat co nejrychleji, Klaus a jeho věrní zhasli světla, a než jsme se stačili rozkoukat, dravci už měli kořist pevně ve svých spárech. Ostatním zbyly jen oči pro pláč, přišli často o práci, hledali jinou a z těch šťastnějších se nestali dlouhodobě nezaměstnaní. Ustavila se nová třída boháčů, která se nerozlučně provázala s nastupující politickou elitou. **A pro obyčejné lidi zbyly jen pohádky o tom, jak lze poctivou a tvrdou prací dojít k bohatství a jak je jednou za čtyři roky během voleb každý králem.**

Během těch let nám strašák Margaret Thatcherové neustále šeptal do uší, že takový systém není snad úplně bez chyb, ale je jediný možný, a ve svém důsledku tedy ten nejlepší. Zjevná sociální nespravedlnost má pro nás být svým způsobem požehnáním. Kdyby někdo něco namítal, vyndáme z pytle strašáka komunismu a pochybovače nařkneme, že chce návrat gulagů. Jiná možnost se nepřipouští. Alternativy neexistují.

Přistoupíme-li ale na jejich ideologickou hru, která již hegemonicky zastřela mysli nemalé části lidí, připravujeme se tím vlastně o skutečnou možnost snít. Vlastní sny jsou v neoliberálním kapitalismu něčím nepatřičným. Před takovými snílky je třeba se mít na pozoru, sledovat je a v případě potřeby eliminovat. Zejména ty, kteří by rádi své sny přeměnili ve skutečnost.

Kapitalistický režim je velmi důmyslný v systému kontroly a ovládání. Ideologické a represivní aparáty dřívějších režimů byly oproti němu naprosto břídilské. Tak jak kapitalismus dokáže efektivně řídit nabídku a uměle vytvářet i poptávku, dokáže i lidem vnutit mety jejich životů, přijít s širokou nabídkou snů a pomáhat s jejich naplňováním. Pouze naplňováním, nikoliv splněním, protože ono naplňování pomáhá točit jeho vlastními koly a **generovat zisk ekonomickým elitám, k jejichž prospěchu se to vše děje**.

Vnucování snů je aktem totality. Ideologie dřívějšího režimu chtěla jednotnou masu, současná totalita je zahalena do hávu svobodné volby. Určuje sortiment, z něhož můžete vybírat. Čím větší možnosti takového výběru, tím větší pravděpodobnost, že nezjistíte, že ve skutečnosti nejde o žádnou svobodnou volbu. Dovolí vám volit klidně z několika desítek politických stran, ale ve skutečnosti všechny hrají podle daných pravidel stávajícího režimu. Dovolí vám vybrat si mezi tisíci různými výrobky, ale zisky se pak sejdou stejně jen u několika málo korporací. Můžete poslouchat jakoukoliv hudbu, přes velký výběr ale neuvidíte, že podstatou je za ni zaplatit.

Reklamy podporují vaše sny o dokonalé postavě, úspěšné kariéře, obličeji bez vrásek, zdravém životním stylu, úspěchu skrze nové auto, uznání pomocí značkového oblečení atd. Vyberte si z kapitalistické nabídky snů, kupte si své sny a točte koly kapitalismu při marné snaze po jejich naplnění. Vězte ale, že takové sny nejsou ve skutečnosti vaše.

Zkuste snít sen o světě, kde mají lidé, zvířata a příroda přednost před zájmy kapitálu. **Zkuste snít o společnosti, kde se lidé řídí principy solidarity a vzájemně si pomáhají místo toho, aby si byli konkurenty a jedni vydělávali na druhých.** Zkuste snít o skromném, ale spokojeném životě bez potřeby nakupování nesmyslných výrobků. A zkuste pro tyto své sny něco udělat.

Co se stane? Přinejmenším si ti, kteří věří, že alternativa neexistuje, budou myslet, že jste blázni. Když vaše sny nebudou příliš odvážné, kapitalismus to s vámi zkusí po dobrém, překroutí je a zařadí jako zajímavost do své nabídky. Když vaše sny ale půjdou přímo proti kapitálu a vztahům, které vytváří, máte to špatné. Skončíte na seznamu extremistů a v případě potřeby podnikne režim kroky na eliminaci vašich snah.

Existuje východisko? Ano. Jeho předpokladem je **nevěřit neoliberální ideologii, že alternativy neexistují** a že stejně tak společnost neexistuje. Spojte se s těmi, kteří mají jako vy stejný sen o lepším životě, práci, která by přinášela radost místo utrpení, o mezilidských vztazích neurčovaných penězi apod. **Nebojte se snít! Nebojte se pro své sny něco udělat!**

VYDALO: **Nakladatelství Československé anarchistické federace (ČSAF)** **www.csaf.cz** // csaf@csaf.cz

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

ČÍSLO 59 SRPEN 2013

Rasismus je pro hlupáky

Je smutnou skutečností, že mor rasismu postihl část populace, jako zhoubná nemoc se šíří dál a jeho symptomy se projevují jako praskající hnilobné vředy na kůži společnosti. Alibistické hlášky typu „nejsem rasista, ale…“ jsou jen vředy, které ještě nepraskly.

Poválečná Evropa mohla budit dojem, že mor rasismu byl vymýcen. Zvrhlá nacistická ideologie byla zatlačena do kanálů, odkud vzešla, kam patří a kde mutovala do různých podob, které sem tam vytečou na povrch. Koloniální rasismus velmocí byl během období dekolonizace postupně přeměňován na nadnárodní hospodářský kolonialismus známý jako ekonomická globalizace. A tak vyspělé státy nemají problém těžit z nerostného bohatství, levné pracovní síly a potravin tzv. třetího světa na úkor lidí, kteří v něm žijí. Když však tito lidé chtějí nepřímo svůj podíl na bohatství, jež jim bylo ukradeno, a utíkají do zemí, které z nich doteď těžily, jsou tady jako nežádoucí imigranti velmi často vystaveni předsudkům, projevům xenofobie, šikaně ze strany úřadů a policie, životu na sociálním dně a vyloučení.

V Evropě se předsudků a strachu z neznámého snaží využívat představitelé a stoupenci fašistických a fašizujících politických stran. Etablované politické strany sice na oko občas proti nejhorším rasistickým excesům vystoupí, ale svým způsobem jim tyto nálady vyhovují. Jsou za léta vládnutí natolik prolezlé korupcí a jejich rozhodnutí prováděná v zájmu ekonomických elit mají na obyčejné lidi natolik devastující dopady, že se jim hodí jakákoliv příležitost, jak **odvést pozornost davu od svých zašpiněných rukou**.

Fašisté a jim podobní sázejí na hloupost, lenost lidí myslet a tendenci spokojovat se se zdánlivě jednoduchými příčinami a řešeními. Aby nemohli náhodou přemýšlet, je potřeba zacílit zejména na emoce. Kdyby totiž lidé přemýšleli, zjistili by, že **skutečnost je mnohem složitější**, že příčiny jejich vlastních problémů leží úplně někde jinde a že ti, které nenávidí, jsou daleko většími oběťmi něž oni sami. Vždy je ale přece lehčí ať již slovně či fyzicky v davu útočit na ty nejslabší, kteří nemají zastání, než se vzepřít těm, kteří mají v rukou moc a na nás slušně a ve velkém vydělávají. Postavit se moci, která může trestat, to vyžaduje osobní odvahu. Snazší je nenávidět a v davu kopat do slabšího. **Rasismus je zkrátka projevem zbabělosti a hlouposti**.

V Česku jsou „nejoblíbenější“ obětním beránkem Romové. Zpravidla mají odlišnou barvu kůže, a dá se na ně tedy snadno ukázat. Z velké části patří mezi nejslabší sociální vrstvu a od těch nejchudších je třeba se distancovat, abychom si mohli dokázat, že jsme na tom líp, i kdybychom byli několik desítek tisíc v mínusu. A pak už se dají omílat stokrát opakované lži o kriminálnících (ano, v nejnižších sociálních vrstvách je zvýšená drobná kriminalita, ovšem **bez ohledu na barvu kůže**) a neochotě pracovat (koho už zajímá diskriminace Romů při hledání práce a to, že dlouhodobě **nezaměstnaní nejsou jen snědí**). K tomu stačí přiložit fámami o obrovských sociálních dávkách a čekat na nějakou jiskřičku, která nejlépe přeskočí při náhodném konfliktu, kde bude figurovat Rom. A je už zcela jedno, jestli je konflikt vymyšlený. Kdo by věřil Romům! A média se vždycky ráda přidají, aby oheň rozdmýchala. Vždyť to zvyšuje sledovanost a prodává reklamní čas.

A tak stačí málo, aby někteří lidé vyšli do ulic po boku neonacistů a naslouchali souzeným podvodníkům a násilníkům, jako je tomu u nás. Hlavně že kriminálníci po jejich boku jsou bílí. Všichni tak ze sebe dělají hlupáky a zřejmě jim to ani nevadí. Chtějí totiž hlavně **ventilovat frustraci ze své vlastní špatné situace**.

To, že se někdo narodil s nějakou barvou kůže, sexuální orientací, nebo to, že koktá, o něm nic nevypovídá. Házení lidí do jednoho pytle podle barvy kůže spojené s doblba omílanými předsudky je rasismus jako poleno. A **rasismus v lidských dějinách ještě nikdy k ničemu dobrému nevedl**. Zákonitě nakonec semele i své hloupé přívržence.

Banky a ekonomické elity bohatnou. Exekutoři mají žně. Kvete byznys s chudobou. Vlády nám utahují opasky a politici dělají „dohody“, kterým se normálně říká korupce. Fašisté cítí svou příležitost a hrají na rasistickou strunu. Politickým stranám vyhovuje, že lidé směrují svůj vztek na ty nejslabší. **Tuhle hru podle jejich pravidel hrají jen hlupáci.**

VYDALO: **Nakladatelství Československé anarchistické federace (ČSAF)** **www.csaf.cz** // csaf@csaf.cz

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

ČÍSLO 60 ZÁŘÍ 2013

Lehký život miliardářů

Na konci září se má uskutečnit v pražském paláci Žofín akce nazvaná Disemo Billionaire Fair. Jde o veletrh toho nejluxusnějšího zboží, které je k mání a je určeno pouze hrstce nejbohatších lidí na světě. Podobné akce, kterých se mohou účastnit jen vybraní vystavovatelé a důkladně ověřený okruh návštěvníků, se konají i jinde po světě. Asi nejznámější miliardářské veletrhy jsou ty v Moskvě. Praha byla vybrána poprvé, jelikož je tu podle pořadatelů „vysoká úroveň bezpečnosti".

Podle přání pořadatelů, by měl veletrh proběhnout *„nice&cosy, jak říkají naši klienti"*. Co si pod tím představit, to nevíme, my nejsme miliardáři. Dále uvádí: *„Veletrh představí to nejluxusnější zboží nejznámějších značek, představí top design a další produkty na nejlepší světové úrovni z oblasti dovolené, služeb, wellness, automobilů, letadel, lodí, módy, kosmetiky, šperků, gastronomie, architektury a designového nábytku, sběratelských předmětů, uměleckých děl... Milionáři nenakupují své věci v supermarketech, ale vyhledávají limitované série výrobků, které jsou oblečeny do zlata a diamantů, a vůbec jim nevadí za tyto nadstandardní produkty, které hned tak nikdo nevlastní, vydat astronomické částky. Na veletrhu si každý, kdo na to má, bude moci zakoupit například telefon vykládaný drahými kameny, nebo jedinečnou sedací soupravu od Gucciho, dovolenou na pohádkovém zapomenutém ostrově snů, či nejúžasnější kožich z polární lišky, až po nejnovější luxusní model jachty..."*

Jak se asi něco takového čte pracujícím, kteří sotva vyjdou s výplatou; nezaměstnaným, kteří nemohou najít plnohodnotnou práci za aspoň trochu důstojný plat; důchodcům, kteří se omezují už i ve svých základních potřebách; zdravotně hendikepovaným, kteří živoří z těžce vydobyté státní almužny; studentům, kteří místo učení tráví čas na brigádách?

Pravicoví politici, finančníci a média nám už několik let tvrdí, že jsme se ocitli v hospodářské krizi kvůli tomu, že jsme si žili nad poměry. Je prý nutné, abychom se uskromnili. Škrty ve veřejných výdajích na sociální zabezpečení, školství i zdravotnictví jsou prý nezbytnou nutností. Z veřejných peněz jsou však dotovány krachující banky, jejichž šéfové si dál udělují astronomické odměny.

Jak to, že my musíme doplácet na krizi, kterou jsme ve skutečnosti nezpůsobili? My chudneme, klesá naše životní úroveň a mnozí z nás padají až na dno, jsou chyceni do dluhových pastí a na rameno jim klepe všemocný a všehoschopný exekutor. Ideologové kapitalismu nám za to ještě nadávají a označují nás za neschopné, líné, parazitické. Zatímco grafy vývoje životní úrovně většiny společnosti mají sestupnou tendenci, u miliardářů je tomu naopak. **Jejich majetky narůstají úžasným tempem.**

Není už na čase začít hledat příčiny našich sociálních problémů právě tady?

A nestálo by za to zamyslet se, proč se miliardáři cítí v Česku tak bezpečně, že je tu pro ně pořádán opulentní veletrh? Proč by se tu také necítili sebejistě? Vždyť podle mediálního obrazu to vypadá, že jim u nás svou zhoršující situaci za vinu nikdo neklade. **Tady se s odkazem na staré předsudky stává módou svalovat naopak všechno možné na ty nejchudší.** A místo na miliardářské veletrhy se útočí na obyvatele přecpaných a (paradoxně) předražených chudinských ubytoven. **Místo aby hledali skutečné sociální příčiny úpadku životní úrovně, nechají se někteří utáhnout na vějičku primitivního rasismu.**

Globalizovaní miliardáři se budou svorně a bez ohledu na místo svého původu skvěle bavit na svém veletrhu, nakupovat drahé obrazy, mobily vykládané diamanty a další „praktické a pro život nepostradatelné věci". Jsou společenskou třídou, která zná své zájmy a umí je prosadit, o čemž svědčí jejich rostoucí konta. Navíc drží při sobě a bývají dokonce označováni za jedinou dnes fungující solidární sociální skupinu. **Lehký život miliardářů je dán především tím, že se daří rozdělovat zbytek společnosti a rozeštvávat jednotlivé jeho části proti sobě.**

Kdo v tom chce miliardářům napomáhat, ať se přidá ke xenofobním štváčům. Komu ale vadí sociální nespravedlnost a útlak s ní spojený, ten by se měl přinejmenším pokusit jim ten jejich miliardářský veletrh trochu znepříjemnit.

VYDALO: **Nakladatelství Československé anarchistické federace (ČSAF)** **www.csaf.cz** // csaf@csaf.cz

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

ČÍSLO 61 ŘÍJEN 2013

Volby jako projev nezodpovědnosti

Bude to pomalu 24 let, co po šedivých letech normalizace ožila náměstí, za zvuku cinkajících klíčů bylo odzvoněno vládě jedné strany a ozval se hlas volající po svobodných volbách.

Byli jsme natolik opilí ze skutečnosti, že se podařilo porazit nenáviděného molocha, že jsme si ani pořádně nevšimli, jak se nám na bedrech usadil moloch nový. Temnou sedlinu rozčeřili novodobí upíři, kteří svým obětem podsouvají iluzi věčného mládí, svobody a neomezených možností, aby mohli zvesela parazitovat na jejich fyzické i duševní síle a v případě další nepotřeby je odsoudit k bloudění v říši nemrtvých (nezaměstnaných/deklasovaných). **Bolševická unifikace byla nahrazena kapitalistickým vykořisťováním a velká část společnosti stále věří, že kocovina, kterou zažívá posledních dvacet let, pomine.**

Šidítkem na tuto kocovinu jsou pravidelně se opakující volby. Místo aby ji vyléčily, ji však stejně tak opakovaně prohlubují. Předvolební chvíle jsou krátké okamžiky v životě občanů, kdy to už vypadá, že politické elity stojí o jejich přízeň a jde jim o jejich blaho. Ano, jde o blaho, nikoli však voličů, ale zase jen těch samých elit, které si ho až doposud užívaly a jsou si jisté, že si ho budou užívat dál. Tak jako před Listopadem byl myslitelný jen jeden režim v rukou jedné strany, po něm je myslitelný taktéž pouze jeden režim – s tím rozdílem, že si můžete vybrat z více politických stran, které ho budou ku prospěchu svému a svých sponzorů další čtyři roky udržovat.

Občan je tu jen od toho, aby splnil svou roli užitečného blbce a stávající „pořádky“ byly zachovány. Nic na tom nezmění ani to, jestli může volit jedinou stranu, vybírat mezi dvěma, nebo se rozhodovat při pohledu na dvacet kandidátních listin. Výsledek nic nezmění na tom, že upír-kapitál bude dál sát síly světa práce. Ovlivnit se může nanejvýš to, jak citelné následky to bude mít a kolik dalších lidí upadne do říše nemrtvých/deklasovaných. A není tajemstvím, že „upíři“ dávají přednost pravici.

My, jako anarchisté a anarchistky, k volbám z principu nechodíme, nebo přinejmenším v ně nevěříme jako v nástroj změny. A změna je právě to, co požadujeme. Změnu společenských vztahů, které v současnosti vládnou, vztahů založených na konkurenci, sobectví, zisku, útlaku, nerovnosti a vykořisťování. Oproti tomu **chceme společnost fungující na principech solidarity, rovnosti, organizace zdola, svobody a zodpovědnosti**.

Je nám vnucováno, že právě účast u voleb je bohulibým projevem zodpovědnosti. My si to nemyslíme. Jde totiž jen o to, aby co nejvíce lidí svým hlasem legitimizovalo stávající systém, který na skutečné potřeby obyčejných lidí zvysoka kašle, stejně jako ti, kteří na základě voleb sami sebe označují za jeho představitele. Máme za to, že **volby do zastupitelských sborů jsou samy o sobě naopak projevem nezodpovědnosti a rezignací na vlastní odpovědnost**.

Svoboda je podle nás nerozlučně spjata se zodpovědností. Předáváme-li dobrovolně možnost rozhodovat o našich životech do cizích rukou, vzdáváme se velké části svých svobod. Může se to zdát pohodlné a zdánlivě osvobozující – místo pracného sledování a analyzování informací, místo nalézání shody s ostatními v jednotlivých otázkách našich životů o nich necháme rozhodovat někoho jiného. **Není snad zodpovědnější vůči sobě i zbytku společnosti si své svobody ponechat i přes těžkosti, které to s sebou může nést?** Abychom mohli zodpovědně a podle našich představ společně s ostatními rozhodovat o vlastních životech, musíme si vzít naše svobody zpět, což se stávajícímu režimu líbit nebude. Ten se je totiž snaží udržet ve volebních urnách zakopaných co nejhlouběji pod zemí.

VYDALO: **Nakladatelství Československé anarchistické federace (ČSAF)** **www.csaf.cz** // csaf@csaf.cz

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

ČÍSLO 62 LISTOPAD 2013

Tak jsme zase vyhráli

Předčasné volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR jsou za námi. A jak dopadly? Řeč čísel je jasná, **nejvíc lidí vyslyšelo anarchisty**. Ti před volbami vyzvali k jejich bojkotu a 40 % právoplatných voličů k volebním urnám nedorazilo.

Zavedené parlamentní i neparlamentní politické strany doplnila podle očekávání nová uskupení narychlo poskládaná kolem mocichtivých jedinců, kterým je už málo vyhřívat se na slunci mediální pozornosti či na špičce českých superboháčů. Všichni tihle nás přemlouvali, abychom volili právě je, nebo že nastane přinejmenším katastrofa následovaná hromadným exodem těch, kteří měli tolik rozumu, aby jim svůj hlas dali. Vedle toho se přidali skupiny a jedinci, kteří zas hlásali koho nevolit. Když budete volit pravici, bude se dál prohlubovat současný marasmus. Když budete volit levici, čeká nás návrat do totality padesátých let.

Přemlouvání, abychom přišli k volbám, bylo všudypřítomné. Nezodpovědní prospěcháři, pardon politici, nám kladli na srdce, abychom se zachovali zodpovědně a přišli k volbám. Stejně tak se nás všemožní samozvaní moralisté snažili přesvědčit, že účast u voleb je skoro naše svatosvatá povinnost. A k nim se přidali všichni ti, kteří nepochybují o slovech svaté Margaret, že alternativy neexistují, a nutili nám postoj, že žádná jiná cesta než zavedená parlamentní demokracie a stávající „pořádky“ nejsou možné.

A do toho všeho vkročili ti neznabozi anarchisté a anarchistky a svým slabým hláskem a skromnými silami začali lidem našeptávat, **aby přestali být ovce**, co si jednou za čas vyberou z předem dané množiny své vůdce, kteří za ně pak budou ve všem možném rozhodovat a kterým budou povinni svou poslušností, jelikož možnost odvolání pasáčků není přípustná a život bez nich už vůbec ne. Ti anarchističtí kacíři si dokonce dovolili říci, že to, co je oficiálně nazýváno občanskou odpovědností, je ve skutečnosti lidskou nezodpovědností; že to, co je považováno za vrchol svobody, je dobrovolné potvrzení vlastní i všeobecné poroby.

Anarchisté a anarchistky vyzvali jednoznačně a srozumitelně k bojkotu voleb. K bojkotu voleb coby k principiálnímu nástroji, coby projevu vlastní zásadovosti. K bojkotu voleb coby prvnímu z kroků k opuštění buržoazně-parlamentního režimu, coby prvnímu z kroků na cestě ke svobodné a samosprávné společnosti, kde se pravý význam slova demokracie, tedy vlády lidu, bude moci projevit ve svém plné šíři.

Aby člověk něco opustil a někam se dostal, jeden krok nestačí. Totéž platí pro společnost jako celek. Nestačí se spokojit s nadáváním na prospěchářské politiky a sociální nespravedlnost. **Je potřeba přestat tento stav podporovat svými hlasy.** Naopak je třeba vzít si zpět své svobody společně s odpovědností, která je s nimi svázána, a začít si své životy řídit sami.

Čtyřicet procent lidí k volbám nedorazilo. Může nás to těšit a dávat nám za pravdu, že **skoro polovina lidí tomuto prohnilému a vykořisťovatelskému systému nevěří**. Skutečnou radost nám ale udělá, až tyto hlasy, které neskončily na dně uren, nebudou jen tlumeně a pasivně nadávat, ale **naplno a odhodlaně zařvou směrem k politikům a ekonomickým elitám: Táhněte!**

VYDALO: **Nakladatelství Československé anarchistické federace (ČSAF)** **www.csaf.cz** // csaf@csaf.cz

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

ČÍSLO 63 PROSINEC 2013

Společenský pořádek

Pod stejným názvem zveřejnil svůj fejeton v roce 1906 známý český anarchistický **básník Franta Gellner.** V jeho úvodu napsal: *„Jsme nepřátelé pořádku. To je jasné. Tak dlouho nám to všichni soudcové, fízlové a novináři říkali, až jsme si z toho přestali něco dělat. A co horšího, až jsme tomu uvěřili. Řekli jsme si jenom: Ten pořádek je tak pěkný, že nemůže nepořádek být horší. Aspoň pro nás. Neboť k čemu je takový pořádek, kde je většině lidí znemožněno pořádně žít?“*

Při dalším čtení zjistíme, že od jeho dob se toho zase tolik nezměnilo. Přehnalo se bouřlivé dvacáté století se svými totalitními experimenty a my si tu už léta „užíváme“ opět onen kapitalistický pořádek, který Gellner ve svém fejetonu ironicky kritizoval.

„Pekařské krámy jsou plné chleba, sta chlebů se neprodá a ztvrdne, a vám se chleba nedostává. Obilí hnije v sýpkách spekulantů, zatímco tisíce lidí hladoví.“ Takový pořádek panoval kdysi. A jak to vypadá dnes? Hypermarkety, ony výkladní skříně konzumní společnosti, jsou narvány zbožím. Podívejme se ale blíže na „život“ těchto věcí. Většina výrobků je dovezená z velkých dálek, kde na nich pracují lidé za mizivou mzdu, v nevyhovujících podmínkách a s pracovní dobou, která si nezadá s nejkrutějšími manufakturami 19. století. Tyto výrobky mají omezenou životnost, aby byli jejich konzumenti nuceni pořizovat si je opakovaně. Potraviny na pultech vypadají možná čerstvě, ale na úkor toho, že tuny jídla, kterému nic není, končí jako odpad. Hypermarkety budí dojem nekonečné studnice zboží a potravin, jde ale jen o článek globalizovaného kapitalismu, jehož vinou hladoví a živoří miliony lidí. Na jedné straně není co jíst, na straně druhé je obilí užíváno jako palivo na spálení. **Tento společenský pořádek se možná jeví úctyhodně, ale především těm, kterým je ku prospěchu, těm, kteří z něj těží.**

„Tisíce lidí jsou bez přístřeší a spí po cihelnách a pod mosty, a na tisíci domech hlásají cedule, že jsou v nich prázdné byty. Nesmírná prostranství půdy leží ladem, i když by mohla živit statisíce lidí, ale nedostává se pracovních sil, ačkoli statisíce lidí volají po práci.“ Ani v tomto směru **není po více než sto letech pozorovatelná žádná změna**. Počet lidí bez domova se zvyšuje, společně s počty exekucí, lichvářských půjček a rozkvětem byznysu s chudobou. A vedle toho můžeme ve městech vidět tisíce budov, které zejí prázdnotou. A co se stane, když na tento stav někdo poukáže a dlouhodobě nevyužívanou budovu obsadí? Záhy nastoupí zásahová jednotka policie a dům opět zbaví života, zajistí zájmy spekulantů s nemovitostmi a ochrání tak společenský pořádek, kde má přednost soukromé vlastnictví a peníze před lidmi, společností a přírodou. Stejně tak přibývá nezaměstnaných a zejména lidí s nejistou prací. Rozmáhá se tzv. pracující chudoba, kdy pracujete do sedření, ale ve výsledku žijete z ruky do huby.

Vzkaz ekonomických a politických elit obyčejným pracujícím, nezaměstnaným, studentům z nemajetných rodin a důchodcům zní stejně, jako v Gellnerově fejetonu: *„Kliď se ke všem čertům, to je naše! My si třeba zničíme žaludek přílišným žraním, ale ty budeš dál hladovět. Tak je to v pořádku. A nechceš-li se podřídit tomuhle našemu pořádku, máme dost kriminálů, kde dostaneš stravu a byt, abys i ty měl nějaký prospěch z toho našeho pořádku.“*

Co je vlastně ten dnešní společenský pořádek? Kapitalistický režim zajišťující bohatství několika na úkor zbytku společnosti; války vedené po celém světě kvůli moci, ovládnutí zdrojů a kšeftům zbrojařských koncernů; konzumní mašinerie atomizující společnost; rasismus štvoucí lidi dole proti sobě; ničení přírody a měnění klimatu v zájmu zisku korporací; parlamentní demokracie nalhávající lidem pocit svobodné volby; nástroje sledování a kontroly lidí; systém hodnot sobectví a konkurence likvidující mezilidskou solidaritu... *„Přátelé, když čtete dějiny kterékoli doby a kteréhokoli národa, vidíte, že privilegovaní byli vždycky největšími příteli pořádku.“*

Ano, my jsme anarchisté. **Ano, nectíme stávající pořádek a přejeme si jeho zánik.** A zkorumpovaní politici, hájící zájmy kapitálu, za doprovodu komerčních médií, se mohou zaštiťovat demokracií, nasazovat mezi nás špicly a posílat na nás zásahové jednotky, jejich pořádek za svůj nepřijmeme.

Naše představa o pořádku je odlišná od jejich. ***„Není možný pořádek, pokud budou existovat vládnoucí a ovládaní, vykořisťovatelé a vykořisťovaní.*** *My anarchisti bojujeme za svobodu hospodářskou i politickou. My bojujeme za pořádek.“*

VYDALO: **Nakladatelství Československé anarchistické federace (ČSAF)** **www.csaf.cz** // csaf@csaf.cz